

ஒளவையாரும், வள்ளுவரும் வலியுறுத்தும்
நீதிக்கருத்துக்கள் : திருக்குறள் மற்றும் ஆத்திசூடியை
அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஒப்பாய்வு
Justice Concepts Prescribed by Awwaiyaar and Valluvar:
A Comparative Review on Thirukkural and Attisudi

முருகையா சதீஸ் / Murukaiya Sathees¹

A comparative review is a process of comparing different literary works side by side. *Awwaiyaar's* Attisudi is the literature that rose to proclaim social justice for the sake of social needs during the Chola period. Similarly, *Thirukkural* was created by *Valluvar* at a time when there was a need to change the degenerate society of *Sangamaruviyakala* by virtue. Thus, this study examines and visualises the notions of justice in both pieces of literature from a comparative

perspective. The purpose of this study is to document the emphasis on how the teaching of justice is necessary for human life has been studied in the *Attisudi* and *Valluvar* scriptures, which would provide a good reference for future generations. This study has been conducted for comparative purposes using the characteristic and descriptive analysis methods. *Attisudi* and *Thirukkural* have been used as the primary data for this study, and their related essays, journals, and electronic comments have been used as research data. The ideals of high justice in these interpretations must be established in society and promote a peaceful life. There is a need to conduct more studies regarding this issue, which is addressed in this paper.

Date of submission: 2022-05-11
Date of acceptance: 2022-06-20
Date of Publication: 2022-07-28
Corresponding author's Name:
Murukaiya Sathees
Email: satheesmurukaiya@gmail.com

Key Words: Attisudi, Thirukkural, Justice, Comparison, Literature

அறிமுகம்

உலகளாவிய நோக்கில் இலக்கியப் படைப்புக்களின் பொதுமையையும், ஒருமையையும் காண முயல்வது ஒப்பிலக்கிய ஆய்வாகும். வெவ்வேறு இலக்கியங்களுக்கு இடையில் காணப்படக்கூடிய உறவுகளையும், தனித்துவங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவது இதன்பாற்படும். இதன்மூலம் அவ்விலக்கியப் படைப்புக்களின் தனித்துவங்கள் சமூகத்தில் சிறப்புப் பெற வழிவகுக்கின்றன. ¹ அவ்வகையில் ஒளவையாரின் ஆத்திசூடியும், வள்ளுவரின் திருக்குறளும் இங்கு ஒப்பாய்விற்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. ஒளவையார் என்ற

பெயரில் பலர் வெவ்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தாலும் சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஒளவையாருக்குத் தமிழிலக்கியப் புலத்தில் தனியான மதிப்புண்டு. ஏனெனில் அவர் சமூகத்தினை நல்வழிப்படுத்தும் முயற்சியில் நீதிப்போதனைகளைப் போதித்து பல அற இலக்கியங்களைப் பாடியுள்ளார். அரசர்களின் ஆதரவைப் பெற்ற இப்பெண்பாற்புலவர், கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டின் சமூகத்தேவையின் பொருட்டு அறத்தினைப் போதிக்கவேண்டிய சூழலில் “ஆத்திசூடி” எனும் நீதி நூலைப்படைத்து

¹ The Author is a Assistant Lecturer, Department of Tamil, University of Jaffna, SriLanka
satheesmurukaiya@gmail.com

அறப்பணியாற்றினார். இந்நூல் 108 நீதிக்கூற்றுக்கள் மூலம் மானிட வாழ்வுக்குரிய அறம்சார்ந்த கருத்துக்களைப் போதிக்கின்றது.

இதைப்போலவே குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தின் சமூகத் தேவையின் பொருட்டு வள்ளுவரால் படைக்கப்பட்ட இலக்கியமே திருக்குறளாகும். குறிப்பாகக் களப்பிரர் ஆட்சி தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த சங்கமருவியகாலச் சூழலில் சீரழிந்து கிடந்த தமிழகத்து மக்களை அறத்தின் வழி வாழ வழிகாட்டும் பொருட்டுத் திருக்குறள் படைக்கப்பட்டுள்ளது.² இது அறம், பொருள், இன்பம் எனும் முப்பெரும் பகுதிகளை உடையதாய் 133 அதிகாரங்களைக் கொண்டதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகாரம் ஒவ்வொன்றும் பத்துப் பத்துப் பாக்களைக் கொண்டதாக மொத்தம் 1330 குறட்பாக்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. எனவே இத்தகைய உலக வாழ்வுக்குரிய நீதிக்கருத்துக்கள், இலக்கியங்களான ஆத்திசூடியிலும், திருக்குறளிலும் எவ்வாறு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆராய இக்கட்டுரை முயற்சிக்கின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

மானுடவாழ்விற்கு அவசியமான நீதிசார் போதனைக்கருத்துக்கள் ஓளவையாரின் ஆத்திசூடியிலும், வள்ளுவரின் திருக்குறளிலும் எவ்விதம் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதனை வலியுறுத்தி, அவற்றினை எதிர்காலச் சந்ததிக்கு ஆவணப்படுத்தும் நோக்கில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆய்வு முறையியல்

இவ்வாய்வானது பண்புசார் முறை, விபரணப் பகுப்பாய்வு முறை ஆகிய அணுகுமுறைகளைப் பயன்படுத்தி ஒப்பாய்வு நோக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஓளவையாரின் ஆத்திசூடியும், வள்ளுவரின் திருக்குறளும் ஒப்பாய்வு அணுகுமுறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு இவ்வாய்வானது மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வாய்விற்கு ஆத்திசூடி மற்றும் திருக்குறள் முதலியவை முதன்மைத் தரவுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதன்,

அவை சார்ந்த கட்டுரை நூல்கள், இதழ்கள், மின்னூடகக் கருத்துக்கள் முதலியவையும் ஆய்வுத்தரவுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அறம்

அறம் என்பது வாழ்க்கைக்குரிய நீதிக்கருத்துக்களையே சுட்டுகின்றது. அறத்தின் வழியே வாழவேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும். எப்பொழுதும் நல்ல காரியங்களை மட்டுமே செய்வதற்கு ஆசைப்பட வேண்டும். மறந்தும் மனதால்கூட மற்றவர்களுக்குக் கெடுதல் தரும் விடயங்களைப் பற்றி நினைக்கக் கூடாது என்கிறார் ஓளவையார். இதனையே “அறம் செய விரும்பு” (ஆத்திசூடி 1) என்கிறார். இவ்வாறான அறம் சார்ந்த நீதிக்கருத்துக்கள் திருக்குறளிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. உதாரணமாக,

“அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை

மறத்தலின் ஊங்குஇல்லை கேடு” (குறள் 32)

என்பதன் மூலம் அறத்தைவிட நன்மை தருவது எதும் இல்லை என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும்,

“மனத்துக்கண் மாசுஇலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்

ஆகுல நீர பிற” (குறள் 34)

என்ற குறட்பாவும் அறத்தின் அவசியத்தினையே சுட்டுகின்றது. உள்ளத்தில் குற்றம் இல்லாமல் வாழ்வதே அறவாழ்க்கையாகும். மற்றவை எல்லாம் அறத்தின்பாற்படாது என்கிறார்.³ இவ்வாறு ஆத்திசூடியிலும், திருக்குறளிலும் அறமே உயர்வாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

கோபம் தவிர்த்தல்

கோபம் தவிர்த்தல் என்பது வெகுளாமையைக் குறிக்கின்றது. இதனையே ஓளவையார் “ஆறுவது சினம்” (ஆத்திசூடி 2) என்ற கூற்றின் மூலம் வலியுறுத்துகின்றார். கோபத்தைத் தணிக்க வேண்டும். கோபத்தைத்

குறைக்க வேண்டும். கோபம் வரும்போது பேச்சைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது எடுக்கும் எந்த முடிவும் சரியாக இருக்காது. கோபம் குறைந்த பிறகு ஆற அமர யோசித்து எடுக்கும் முடிவே சரியாக இருக்கும். எனவே கோபத்தைக் குறைத்துக் கொள்வது சாலச் சிறந்தது. கோபம் கொள்ளாமல் இருப்பது அதைவிடச் சிறப்பாக இருக்கும். இத்தகைய கோபம் தவிர்த்தல் சார்ந்த கருத்துக்களைத் திருவள்ளுவர் 'வெகுளாமை' என்ற அதிகாரத்தில் கூறியுள்ளமைக் காணலாம். உதாரணமாக,

“செல்லிடத்துக் காப்பான் சினம்காப்பான் அல்லிடத்தும்

காக்கின்என்? காவாக்கால் என்?” (குறள் 301)

எனும் குறட்பாவின் மூலம், செல்லுகின்ற இடங்களில் கோபத்தைக் காட்டாமல் காத்துக் கொள்பவனே சினத்தைக் காப்பவனாவான். சினம் காட்டுவதற்கு முடியாத இடத்தில் சினத்தைக் காப்பதாகச் சொல்லமுடியாது என்கிறார். அத்துடன்,

“மறத்தல் வெகுளாமை யார்மாட்டும் தீய பிறத்தல் அதனால் வரும்” (குறள் 303)

எனும் குறளின் மூலம், யாரிடத்திலும் சினம் கொள்ளாமல் மறந்து விடவேண்டும். சினத்தினால் தீமையான விளைவுகளே ஏற்படும் என்கிறார்.4 இவ்வாறான கருத்துக்கள் மூலம் நாம் கோபத்தினைத் தவிர்த்து வாழ வேண்டும் என்பதனையே ஓளவையாரும், திருவள்ளுவரும் வலியுறுத்துகின்றனர்.

கொடை

கொடை என்பது நாம் வறுமையுடையவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஈதல் தன்மையையே குறிக்கின்றது. எனவே நாம் கொடை கொடுப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்த வந்த ஓளவையார் “ஈவது விலக்கேல்” (ஆத்திசூடி 4) என்கிறார். இதன்மூலம் பிறருக்கு உதவி செய்வதைத் தடுக்கக் கூடாது என்கிறார். அதாவது நம்மால் பிறருக்கு உதவி செய்ய முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை,

மற்றவர்கள் பிறருக்குச் செய்யும் உதவியைத் தடுக்கக் கூடாது என்பது இதன் மூலம் புலனாகின்றது. மேலும் நாம் பிறருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர யாசகம் பெறக்கூடாது என்கிறார்.

இதனையே “ஏற்பது இகழ்ச்சி” (ஆத்திசூடி 8) என்கிறார். அத்துடன் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிடுவது இழிவான செயல்தான் என்றாலும் அவ்வாறு பிச்சை கேட்பவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் அவர்களுக்கு கொடுத்து விட்டுப் பிறகு மீதி இருப்பதை நாம் சாப்பிடுவதுதான் நல்ல செயலாகும் என்றும் சுட்டியுள்ளார். இதனையே “ஐயம் இட்டு உண்” (ஆத்திசூடி 9) என்ற உயர் கூற்று வலியுறுத்துகின்றது. திருவள்ளுவரும் இவ்வாறான கொடை சார்ந்த கருத்துக்களை ‘ஈகை’ என்னும் அதிகாரத்தில் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“வறியார்க்குஒன்று ஈவதேஈகை மற்று எல்லாம்

குறிஎதிர்ப்பை நீரது உடைத்து” (குறள் 221)

என்பதில் கொடை என்பது யாது என்கிறார் வள்ளுவர். வறியவர்களுக்குக் கொடுப்பதே கொடை என்கிறார். மற்றவை எல்லாம் அவற்றின்பாற் படாது என்கிறார்.5 மேலும்,

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அல்துஒருவன் பெற்றான் பொருள்வைப் புழி” (குறள் 226)

என்பதன் மூலம் பொருளில்லாதவர்களின் வறுமையைப் பொருள் உள்ளவன் தீர்க்க வேண்டும். அதுவே அவனுக்குப் பிற்காலத்திற்கு உதவும் என்கிறார் வள்ளுவர். எனவே ஓளவையாரும், வள்ளுவரும் கொடை கொடுத்து வாழவேண்டும் என்பதனை உயர்வாகவே வலியுறுத்தியுள்ளமை புலனாகின்றது.

முயற்சி

எந்த ஒரு செயலில் ஈடுபடும்போதும் இடையில் சில தடங்கல்கள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. அந்த மாதிரி நேரங்களில் நாம் நம் மனதளவில் உற்சாகத்தை வளர்த்துக்

கொள்ள வேண்டும் எனக்கூறும் ஓளவையார், “ஊக்கமது கைவிடேல்” (ஆத்திசூடி 6) என்ற கூற்றின் மூலம் இதனை வலியுறுத்துகின்றார். வள்ளுவரும் ‘ஊக்கம் உடைமை’ எனும் அதிகாரத்தில் இதனை வலியுறுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக,

“உடையவர் எனப்படுவது ஊக்கம் அஃதுஇல்லார்

உடையது உடையரோ மற்று” (குறள் 591)

எனும் குறளில், உடையவர் என்றால் ஊக்கத்தினை உடையவரே. ஊக்கத்தினை உடையவராக இல்லாமல் வே எதை உடையவராக இருந்தாலும் அவர் உடையவர் ஆக மாட்டார் என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும்,

“ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவுஇலா

ஊக்கம் உடையான் உழை” (குறள் 594)

என்பதன் மூலம் தளராத ஊக்கம் கொண்டவனிடத்தில் செல்வம் தானே வழிகேட்டு வந்து சேரும் என்கிறார்.6 நாம் தைரியத்தைக் கைவிட்டு விடக்கூடாது. உடல் அளவில் இருக்கும் தைரியத்தை விட மனதளவில் கொள்ளும் தைரியம் வேகத்தையும் கொடுக்கும். வெற்றியையும் கொடுக்கும். எனவே நாம் முயற்சியுடையவர்களாகத் திகழ வேண்டும் என்பதையே ஓளவையாரும், வள்ளுவரும் வலியுறுத்துகின்றனர்.

ஒற்றுமை

உலக அனுபவத்தை அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்துகொள்ள வேண்டும். அதனால் நாம் ஊரோடு ஒத்துப் போகவேண்டியது அவசியம். இதனாலேயே “ஒப்புரவு ஒழுக்கு” (ஆத்திசூடி 10) என்கிறார் ஓளவையார். நம்மை சுற்றி சில நல்ல விடயங்களும் சில கெட்ட விடயங்களும் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கும். அந்தந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப நாம் அனுசரித்து நடந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்கிறார். மேலும் “கிழமைப் பட வாழ்” (ஆத்திசூடி 34) என்பதன் மூலமும் இதனை வலியுறுத்துவது புலனாகின்றது. இதன் மூலம், தனக்கு மட்டுமின்றி பிறருக்கும் உதவியாக வாழ வேண்டும். ஏதோ பிறந்தோம்.

ஏதோ வாழ்ந்தோம் என்று இல்லாமல் நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும் வாழ வைப்பவனே மனிதன் என்கிறார்.

“தேசத்தோடு ஒத்து வாழ்” (ஆத்திசூடி - 61), “ஊருடன் கூடிவாழ்” (ஆத்திசூடி - 103) முதலிய ஓளவையாரின் கூற்றுக்களும் சிறப்புக்குரியன. இவை மக்களின் ஒற்றுமையையே சுட்டுகின்றன. எனவே ஊரோடு ஒற்றுமையாக இணைந்து வாழ்ந்தால் நமக்கு உயர்வு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்பது இதன் மூலம் சுட்டப்படுகின்றது. வள்ளுவரும் ஒற்றுமை சார்ந்தும், சுற்றம் தழுவி வாழ்தல் தொடர்பாகவும் அறக்கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“காக்கை கரவா கரைந்து உண்ணும் ஆக்கமும்

அன்னநீ ரார்க்கே உள” (குறள் 527)

எனும் குறளில், காக்கை தனக்குக் கிடைத்ததை மறைக்காமல் தன்னுடைய இனத்தைக் கூவியழைத்துச் சேர்ந்து உண்ணும். அத்தகைய குணம் உள்ளவர்க்கே சுற்றத்தாரால் நன்மையும், புகழும் உண்டாகும் என்கிறார். மேலும்,

“கொடுத்தலும் இன்சொலும் ஆற்றின் அடுக்கிய

சுற்றத்தான் சுற்றப் படும்” (குறள் 525)

எனும் குறட்பாவில், உதவி செய்தும், இனிமையாகப் பேசியும் வாழ்பவனை உறவினர்கள் சூழ்ந்தே இருப்பார்கள் என்கிறார்.7 எனவே சுற்றத்துடன் வாழும் வாழ்க்கையே சிறந்தது. அதுவே பயன் விளைவிப்பது என்று கூறி ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளமை சிறப்புக்குரியது. எனவே நாம் ஒற்றுமையுடையவர்களாக வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

கல்வியுடைமை

கல்வியறிவு என்பது வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானதாகும். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் படிக்க வேண்டும். படிப்பதை மட்டும் விட்டுவிடவே கூடாது. செல்வத்திற்கு

அது இருக்கும் இடத்தில்தான் சிறப்பு. ஆனால் நாம் கற்றிருக்கும் கல்வியானது நாம் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் சிறப்பைக் கொடுக்கும். இதனை ஓளவையாரின் “ஓதுவது ஒழியேல்” (ஆத்திசூடி 11) எனும் கூற்று எடுத்தியம்புகின்றது. அதோடுமட்டுமில்லை நாம் கற்றதை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பது மேலும் நல்லது என்றும் கூறுகின்றார்.

“இளமையில் கல்” (ஆத்திசூடி 29) என்பதன் மூலமும் இளமைக்கல்வியின் அவசியத்தைக் கூறுகின்றார். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே நாம் கற்கும் ஒவ்வொரு விடயங்களும் பசுமரத்தாணி போல் மனதில் ஆழமாகப் பதியும். அதுவே பிற்காலத்தில் நல்லவர்களாகவும், கெட்டவர்களாகவும் ஆக்கும். ஆகவே சிறு வயதிலிருந்தே கல்வியைக் கற்பது மிகச் சிறப்பாகும் என்கிறார் ஓளவையார். அத்துடன் “நூல் பல கல்” (ஆத்திசூடி 70) என்கிறார். நிறையப் படிக்க வேண்டும். நிறையத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அறிவு வளர்ச்சிக்கான வெவ்வேறு வகையான நூல்களை அதிகமாகப் படிக்க வேண்டும் என்கிறார். இதனாலேயே கற்றவர்க்கோ செல்லும் இடமெல்லாம் சிறப்புச் சேருகின்றது. இவ்வாறான கல்வி கற்பதன் அவசியம் திருக்குறளிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பாக ‘கல்வி’ எனும் அதிகாரத்தில் இதன் அவசியத்தினைக் காணலாம். உதாரணமாக,

“கற்க கசடுஅறக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக” (குறள் 391)

என்னும் குறளைக் குறிப்பிடலாம். இங்கு படிப்பதற்கு ஏற்ற நூல்களை குற்றமில்லாத வகையில் கற்கவேண்டும் என்றும், அவ்வாறு கற்றவற்றுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையை வாழவேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். அத்துடன்,

“கண்உடையவர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு

புண்உடையவர் கல்லா தவர்” (குறள் 393)

எனும் குறளிலும் கல்வி கற்பதன் அவசியத்தினை வலியுறுத்துகின்றார். கற்றவர்களே தம் முகத்தில் இரண்டு கண்களைப் பெற்றவர்கள் என்றும் கற்காதவர்கள் கண்களை இழந்தவர்கள். அவர்கள் முகத்தில் இரண்டு புண்ணுடையவர்கள் என்கிறார் வள்ளுவர்.8 எனவே கல்வியின் அவசியத்தினை உணர்ந்து நாம் கல்வியறிவுடையவர்களாக வாழ வேண்டும் என்கிறார். இதனையே ஓளவையாரும் வலியுறுத்தியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

பொறாமை தவிப்பு

நாம் மற்றவர்களைப் பற்றி பேசும்போது பொறாமையோடு பேசக் கூடாது. போட்டி இருக்கலாம். ஆனால் பொறாமை இருக்கக்கூடாது. போட்டி இருந்தால் அங்கே ஆரோக்கியமான வளர்ச்சி இருக்கும். பொறாமை இருந்தால் அங்கே நிச்சயமாக அழிவுதான் இருக்கும். இதனாலேயே ஓளவையார் “ஓளவியம் பேசேல்” (ஆத்திசூடி 12) என்கிறார். பொறாமை நம்மை அழித்து விடும். எனவே அடுத்தவர்களைப் பற்றிப் பேசும்போது பொறாமையைத் தவிர்த்து பெருமையோடு பேசுவதே எமக்கு நன்மையைத் தரும். மேலும் “வஞ்சகம் பேசேல்” (ஆத்திசூடி 27) என்பதும் பொறாமைப்பட்டுப் பேசுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதனையே வலியுறுத்துகின்றது. இக்கருத்துக்களை ஒட்டியதாகவே வள்ளுவரும் ‘அழுக்காறாமை’ எனும் அதிகாரத்திரும் தன் கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக,

“ஒழுக்காறாக் கொள்க ஒழுவன்தன் நெஞ் சத்து

அழுக்காறு இலாத இயல்பு” (குறள் 161)

எனும் குறளின் மூலம், நம் நெஞ்சத்தில் பொறாமை கொள்ளாமல் இருப்பதை நாம் சிறந்த ஒழுக்க நெறியாகப் பின்பற்ற வேண்டும் என்கிறார். அத்துடன்,

“விழுப்பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லையார் மாட்டும்

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்” (குறள் 162)

எனும் குறளில், எவரிடத்திலும் பொறாமை கொள்ளாமல் வாழ்வதே ஒப்பு உவமையில்லாத பெருஞ் சிறப்பாகும் என்கிறார்.⁹ எனவே மனித வாழ்வுக்குரிய சிறந்த ஒழுக்கங்களில் பொறாமை கொள்ளாத பண்பும் ஔவையாராலும், வள்ளுவராலும் சிறப்பாகவே போற்றப்பட்டுள்ளது.

பேராசை தவிர்த்தல்

பேராசை தவிர்த்தல் என்பது பிறரின் பொருட்களில் ஆசை கொள்ளக்கூடாது என்பதனையே சுட்டுகின்றது. ஔவையார் தனது ஆத்திசூடியில், அடுத்தவர் சொத்துக்கு ஆசை கொள்ளாமல் வாழ வேண்டும் என்கிறார். அதிலும் மற்றவருடைய நிலத்தை அபகரித்து வாழக்கூடாது. மண், பெண், பொன் இம்மூன்றிலும் ஆசை வைக்கக் கூடாது என்கிறார்.

“மண் பறித்து உண்ணேல்” (ஆத்திசூடி - 23) என்ற கூற்றின் மூலம் இதனை வலியுறுத்துகின்றார். எனவே பொறாமையும் அதனோடு இணைந்த பேராசையும் தவிர்க வேண்டியது அவசியமாகும். மேலும் “கொள்ளை விரும்பேல்” (ஆத்திசூடி - 41) என்பதன் மூலமும் இதனை வலியுறுதியுள்ளார். மற்றவர்களின் பொருளுக்கு ஆசைப்படாதே. இருப்பதைக் கொண்டு இனிய வாழ்க்கையை வாழ கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் ஔவையார். இதைப்போலவே ‘வெஃகாமை’ எனும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் பேராசை கொள்ளக்கூடாத தன்மையைப் பேசுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக,

“நடுவுஇன்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றிக்

குற்றமும் ஆங்கே தரும்” (குறள் 171)

எனும் குறட்பாவின் மூலம், ஒருவன் நடுவு நிலைமை தவறிய பிறர் பொருளை விரும்பினால் அவன் குடும்பமும் கெடும் என்றும், பல குற்றங்களும் வந்தடையும் என்கிறார். அத்துடன்,

“அறன் அறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்ச்

சேரும்

திறன் அறிந்து ஆங்கே திரு” (குறள் 179)

என்ற குறட்பாவின் மூலம், மற்றவர்களுக்குரிய பொருளை விரும்பாத சிறந்த அறத்தைச் செய்பவரை விரும்பிச் செல்வம் வந்து புகும் என்கிறார்.¹⁰ எனவே நாம் பிறரின் பொருட்களின் மேல் பேராசை கொள்ளாமல் வாழப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஆத்திசூடியின் மூலமும், திருக்குறளின் மூலமும் சுட்டப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

பொய் தவிர்த்தல்

உலகில் வாழும் மனிதர்களாகிய நாம் உண்மை பேசுபவர்களாக வாழவேண்டும் என்பதனையே இது வலியுறுத்துகின்றது. நாம் கண்களால் பார்த்ததைத் தவிர வேறு எதையும் சொல்லக் கூடாது என்கிறார் ஔவையார். எந்த ஒரு விடயமும் பொய்யாக விபரித்து, ஒன்றைப் பத்தாக்கிக் கூறக்கூடாது. அதனால் பலப்பல பிரச்சினைகள் உருவாகலாம். ஆகவேதான் ஔவையார் “கண்டு ஒன்று சொல்லேல்” (ஆத்திசூடி 14) என்கிறார். எனவே நாம் எதையாவது சொல்ல நினைத்தால் அதை மிகைப்படுத்தாமல் சொல்லப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். மேலும், பொய்யை உண்மையைப் போலப் பேசக் கூடாது. ஒரு பொய்யைத் திரும்பத் திரும்பப் பேசினால் அது உண்மையாகி விடும் என்பார்கள். ஒரு பொய்யை மறைக்க ஆயிரம் பொய் சொல்ல நேரிடும். எனவே பொய் சொல்லக்கூடாது. இதனையே “சித்திரம் பேசேல்” (ஆத்திசூடி 45) என்கிறார் ஔவையார். திருவள்ளுவரும் பொய்மையைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்கிறார். உதாரணமாக,

“வாய்மை எனப்படுவது யாது எனின் யாது ஒன்றும்

தீமை இலாத சொல்லல்” (குறள் 291)

என்ற குறளின் மூலம் யாருக்கும் தீங்கினை உண்டாக்காத சொற்களைப் பேசுவதே வாய்மை என்கிறார். இதன் மூலம் நாம் உண்மை பேச வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்துகின்றார். அத்துடன்,

“உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின்
உலகத்தார்

உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்” (குறள் 294)

எனும் குறள் மூலம், தன் உள்ளம் அறிந்து உண்மையாகவே பொய் பேசாமல் வாழ்பவன் உலகத்தில் உள்ள நல்ல மக்கள் உள்ளங்களில் எல்லாம் வாழக்கூடியவன் ஆவான் என்கிறார்.11 இத்தகைய கருத்துக்கள் பொய்மையைத் தவிர்க்க வேண்டியதன் அவசியத்தினைக் கூறுகின்றன. இதனை வள்ளுவரும், ஔவையாரும் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளமையும் சிறப்புக்குரியது.

பெற்றோரைக் காத்தல்

பிள்ளைகள் தம்மைப் பெற்ற தாய், தந்தையரைப் பேணிக் காக்க வேண்டியதன் அவசியத்தினையே இது சுட்டுகின்றது. மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் இவர்களில் முதல் இரண்டு இடத்தைப் பிடித்துள்ள நம் பெற்றோரை நாம் வகனமாகப் பேணிக்காக்க வேண்டியது அவசியம். இதனையே “தந்தை தாய் பேண்” (ஆத்திசூடி 20) என்ற ஔவையாரின் கூற்று உறுதிசெய்கிறது. இதன் மூலம் நம்மை இந்த உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய நம் பெற்றோரைக் கடைசிக் காலம் வரை நன்றாக ஆதரித்து, கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். வள்ளுவரும் தாய், தந்தையரைப் பேண வேண்டியதன் அவசியத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளமையைக் காண முடிகின்றது. வள்ளுவரும் தாய், தந்தையரின் இன்பத்தைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு பிள்ளைகளையே சாரும் என்கிறார். உதாரணமாக,

“அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்

சிறுகை அளாவிய கூழ்” (குறள் 64)

என்ற குறட்பாவின் மூலம், தம்முடைய குழந்தைகளின் சிறுகைகளினால் பிசையப்பட்ட உணவானது பெற்றோருக்கு அமுதத்தைக் காட்டிலும் இனிமை பயக்கவல்லது என்கிறார். எனவே பெற்றோர்களை இறுதிக்காலம் வரை மகிழ்ச்சியாகப் பேணும் விதமாகப் பிள்ளைகள் தம் கைகளினாலேயே உணவு

பரிமாறிப் பேண வேண்டும். அத்துடன்,

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி
இவன்தந்தை

என்னோற்றான் கொள்ளும் சொல்”
(குறள் 70)

எனும் குறளும் இங்கு முக்கியமானது. தன்னை மகனாகப் பெற்றதற்குத் தன் தந்தை என்ன தவம் செய்தாரோ என்று வியந்து போற்றும் வண்ணம் பிள்ளை நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.12 ஒரு மகன் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய சிறந்த கடமை இதுவாகும் என்றும் கூறுகின்றார். எனவே தாய், தந்தையரைப் போற்றி அவர்கள் மகிழும்படி வாழ வேண்டியது அவசியம் என்பது ஔவையார் மற்றும் வள்ளுவர் முதலியோரின் உயர் கருத்தாக இருக்கின்றது.

நன்றியுடைமை

நன்றியுடைமை என்பது ஒருவர் நமக்குச் செய்த உதவியை நாம் என்றும் மறக்கக் கூடாது என்பதனையே சுட்டுகின்றது. இதனையே ஔவையார் “நன்றி மறவேல்” (ஆத்திசூடி 21) என்கிறார். நாம் மற்றவர்களுக்கு செய்த உதவியை அன்றே அப்பொழுதே மறந்து விட வேண்டும். ஆனால் மற்றவர்கள் எமக்குச் செய்த உதவியை எந்தக் காலத்திலும் மறந்து விடாமல் நன்றி பாரட்ட வேண்டும் என்கிறார். வள்ளுவரும்,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுஉண்டாம்
உய்வுஇல்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” (குறள் 110)

எனும் குறள் மூலம் செய்ந்நன்றி மறவாமையை வலியுறுத்துகின்றார்.13 எந்த அறத்தை அழித்தவரும் மன்னிக்கப்படலாம். ஆனால் ஒருவர் செய்த உதவியை மறந்தவருக்கு மன்னிப்பே கடையாது என்கிறார். மேலும்,

“கொன்று அன்னா இன்னா செயினும்
அவர்செய்த

ஒன்றுநன்று உள்ளக் கெடும்” (குறள் 109)

எனும் குறள் மூலம், முன்னர் நன்மை செய்த

ஒருவர் பின்பு தீமை செய்தாலும், முன்பு அவர் செய்த நன்மையை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர். இவ்வாறான கருத்துக்கள் மூலம் நன்றியுடைமையையே இருவரும் வலியுறுத்துகிறார்கள் என்பது சிறப்புக்குரியது.

தீச்சொல் தவிர்த்தல்

நாம் மற்றவர் முகம் கோணும்படியான சொற்களை நாம் பேசக்கூடாது என்பதையே இது சுட்டுகின்றது. காதால் கேட்பதற்கே கூசும்படியான அருவருப்பான, கேவலமான பேச்சுக்களைத் தவிர்க்க வேண்டும். கையால் ஒரு அடி அடித்துவிட்டாலும் அன்பால் அதை மறந்துவிடச் செய்யலாம். ஆனால் வாயால் பேசும் ஒரு தீய வார்த்தையானது என்றும் மனதை விட்டு அகலாது. இதனாலேயே “சுளிக்கச் சொல்லேல்” (ஆத்திசூடி 47) என்று வலியுறுத்துகின்றார் ஔவையார். மேலும் “துன்பத்திற்கு இடம் கொடேல்” (ஆத்திசூடி 58) என்கிறார். அதன்மூலம் பிறர் மனம் வருந்தும்படியாகவோ, மனம் புண்படும்படியாகவோ நடந்து கொள்ளக் கூடாது. பேசவும் கூடாது என்பதனைச் சுட்டுகின்றார். அத்துடன் “நொய்ய உரையேல்” (ஆத்திசூடி 74), “பிழைபடச் சொல்லேல்” (ஆத்திசூடி 78), “வெட்டெனப் பேசேல்” (ஆத்திசூடி 104) என்ற கூற்றுக்களும் முக்கியமானவை. எனவே பிறர் மனம் நோகும்படியாக பேசக் கூடாது. எப்போதும் அன்பான வார்த்தைகளைப் பேச வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றார். வள்ளுவரும் இவ்வாறான வருத்துக்களைத் தன் குறட்படைப்பில் வெளிப்படுத்தி உள்ளதை நோக்க முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

“சொல்லுக சொல்லில் பயன்உடைய சொல்லற்க

சொல்லில் பயன்இலாச் சொல்” (குறள் 200)

எனும் குறட்பா முக்கியமானது. இதன் மூலம் நாம் பயனுடைய சொற்களையே பேச வேண்டும். பயனற்ற சொற்களைப் பேசவே கூடாது என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும்,

“பயன்இல்சொல் பாராட்டு வாணை

மகன்எனல்

மக்கள் பதடி எனல்” (குறள் 196)

எனும் குறளில், பயனில்லாத சொற்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பேசுகின்ற ஒருவனை மனிதன் என்று கூறக்கூடாது என்கிறார்.14 அவன் மக்களுள் இருக்கும் பதர் ஆவான் என்றும் கூறுகிறார். இக்கருத்துக்கள் தீச்சொற்களைத் தவிர்க்க வேண்டியதன் அவசியத்தினையே எமக்குச் சுட்டுகின்றன. எனவே நாம் பயனற்ற தீய வார்த்தைப் பிரயோகங்களைத் தவிர்த்து வாழப்பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே ஔவையார் மற்றும் வள்ளுவரின் அவா ஆகும்.

முடிவுரை

சோழர்காலச் சமூகத் தேவையின் பொருட்டு சமூக நீதியைப் பறைசாற்ற எழுந்த இலக்கியமே ஔவையாரின் ஆத்திசூடி ஆகும். இதைப்போலவே சங்கமருவியகாலச் சீரழிந்த சமூகத்தினை அறத்தினால் மாற்றவேண்டிய தேவை ஏற்பட்ட வேளையில் திருக்குறள் வள்ளுவரால் படைக்கப்பட்டது. எனவே மனிதன் சிறப்புற வாழ்வாங்குவாழ வழிகாட்டும் விதத்திலேயே வாழ்க்கைக்கு அவசியமான நீதிக்கருத்துக்கள் தம்முடைய காலச்சூழலில் இருவராலும் மக்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைக் கண்ணுற்றே இவ்விரு இலக்கியங்களிலும் பேசப்பட்ட நீதிக்கருத்துக்களினால் ஒப்பாய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்து காட்சிப்படுத்த இவ்வாய்வு முனைந்துள்ளது. அவற்றினை நாம் எமது வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டியது அவசியமானதாகும். அத்தோடு எமது எதிர்கால சந்ததியினரின் வாழ்க்கை, ஒழுக்கவியல் நடைமுறைகளுக்கும் இவை இன்றியமையாதனவாகும். எனவே இவ்வாறான உயர் நீதிக்கருத்துக்கள் சமூகத்தில் நிலைபெற்று, சமாதானமிகு வாழ்வு மேம்பாடடைய இது சார்ந்த மேலும் பல ஆய்வுகள் ஆய்வாளர்களால் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதனையும் இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகின்றது.

References

- Ambikapathy, T. Govindasamy, B. (1996). *Valluvar Kaaddum Vaazhviyal Neri*. Chennai: Sriram's Ikiyak Kazhagam.
- Arumuganavalar (Text). (1955). *Aathichudi*. Chennai: Vidhyanupalana Machinery.
- Awwaiyar Arivuchchelvankal*. (1997). Colombo: Department of Hindu Cultural Affairs.
- Balasubramaniam. (2014). *Kuralin Kankal*. Thesis literature. Tiruchirappalli: Indian University Tamil Editors' Forum.
- Balasundaram Pillai, T.S. (1943). *Awwaiyar Thiruvullam*. Tirunelveli: Tirunelveli South Indian Vegan Centenary Society.
- Kuzhanthaisaami, V.S. (1987). *Vaalum Valluvam*. Chennai: Bharathi Publishing.
- Ramasamy, C.R. (1951). *Thirukkural Porul Vilakkam*. Tirunelveli: Tirunelveli South Indian Vegan Centenary Society.
- Sethupillai, R.P. (1956). *Thiruvalluvar Nool Nayam*. Tirunelveli: Tirunelveli South Indian Vegan Centenary Society.
- Sokkalingam, S.N. (1994). *Awwaiyar Songs*. Chennai: Vanathi Publishing.
- Subramaniabhari, A. (1921). *Awwai Arunthamizh*. Chennai: Palaniyandipillai Company.
- Thiru, V.K. (1950). *Thirukkural Muulam Aarachehk Kurippukaludan*. Kadaluur: Pothikai Publishing.